

Ἀσθενὴς ἐνθ' ἄν.: Ποξανοίγω τὸν ἀρρωστᾶρι ἴσως καὶ ν' ἀναδρανίσῃ (περιποιοῦμαι τὸν ἀσθενῆ ἴσως καὶ ἀναλάβῃ) Κρήτ. Κάνω τὴν ἀρρωσταρὰ αὐτόθ. Ἀρρωσταρὰ ναι ἢ γυναικα δου κ' ἤπεςε 'ς τὸ κρεββάτι αὐτόθ. Δυὸ μῆνες ἐδὰ ν' ἀρρωσταρὲ αὐτόθ. Εἶναι ἀρρωστᾶρικο τὸ κωπέλλι καὶ πάει 'ς τὸ γιαντὸ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὰ Μούλια μίσειρε κ' ἦτονε καβαλλάρης,
τὸ Κοκολάκι τ' ἀκλουθῆ, γιατί' ἴαν ἀρρωστᾶρις
Κρήτ.

Νὰ ζῆς κ' εὐὸν κὶ ὁ μαῦρος σου, ἀρρωσταρὰ ναι Μάγδα Κάρπ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) Α 2047 «τὸν ἀρρωστᾶριν ἦκαμε κὶ ὁ κύρις τὸ πιστεύγει» καὶ Ε 900 «ἦκατσα νὰ ξεκουραστῶ σιμὰ 'ς τὸ κουτσουνάρι, | ὄντε ἔγροικῶ ἀναστεναμὸ καὶ μύσμα τ' ἀρρωστᾶρι». Συνών. ἀγγελιάρης, αἰτιάρης 1, ἀρρωστᾶρικός, ἀρρωστᾶς 1, ἀρρωστημένος (ιδ. ἀρρωστῶ), ἀρρωστῆ-ρικός, ἀρρωστῆάρης 1, ἀρρωστὸς 1, ἀρρωστου-λγάρης, ἀστενιάρης, κακᾶς, ξαγγελιάρης, παραγ-γελιάρης.

ἀρρωστᾶς ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρρωστῶ.

1) Ἀσθενὴς, μόνον ἐν τῇ φρ. παίζω τὸν ἀρρωστᾶν (ὑπο-κρίνομαι τὸν ἀσθενῆ διὰ ν' ἀποφύγω ἐργασίαν). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστᾶρις. 2) Ἀσθένεια: Ἐπκμισέν τον ὁ ἀρρωστᾶς. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστῆς 1.

ἀρρωστεύω ἀμάρτ. Μέσ. ἀρρωστεύομαι Ἰκαρ. Ἀόρ. ἀρρώστιψα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστὸς.

Ἀσθενῶ: Μὴ τὸν θέλ'μα τ' Ἰοῦδ δὲν ἀρρώστιψι κἀνένας μας φέτου. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστῶ.

ἀρρώστημα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀρρώστημα Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρρώστημα Πόντ. (Σεμέν.) Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρρώστημα.

Ἀσθένεια: Τ' ἀρρώστημα κακὸν ἐν'. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστῆς 1.

ἀρρώστια ἡ, ἀρρωστία Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρρωστία Πόντ. (Κερασ.) ἀρρωστία Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀρρωστία Τσακων. ἀρρωστία Τσακων. ἀρρώστια Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀρρώστια κοιν. ἀρρωστία Πόντ. (Κερασ.) ἀρρώστια Κρήτ. ἀρρώστια Κρήτ. ἀρρώστια Κάλυμν. ἀρρώστια Κύπρ. Χίος (Πυργ.) ἀρρωστία Σκόπ. ἀρρωστία Ἡπ. Κάρπ. Κρήτ. (Σητ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Προπ. (Κύζ.) Σῦρ. κ.ά. ἀρρωστία Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.) Λέσβ. Μακεδ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀρρωστία Κρήτ. ἀρρωστία Κύπρ. ἀρρωστία Κύπρ. ῥωστία Τήλ. ῥωστία Μακεδ. ναρ-ρώστια Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀρρωστία.

1) Ἀσθένεια, νόσος ἐνθ' ἄν.: Ἐχω ἀρρώστια. Πέφτω σ' ἀρρώστια. Μὲ βροῖκε - μ' ἔπιασε βαρεὶά ἀρρώστια. Στὴν ἀρρώστια μου δὲ βρίσκω γιαντῆρικο. Τοῦ ῥθε ἀρρώστια ξαφνικά. Σηκώθηκα ἀπὸ ἀρρώστια μεγάλη. Ἐπες ἀρρώστια 'ς τὰ ζῶα. (νόσος ἐπιδημική) κοιν. Δὲν τοῖνε κολλᾷ κάμμι ἀρρω-στία Σκόπ. Θαρεὶ κἀνείς πῶς ἔχει ἐφτὰ λογίων ἀρρώστια (ἦτοι σοβαρωτάτην) Ἀπύρανθ. Πολλὰ ἀρρωστίαν ἔσυρα (ὑπέφερα) Τραπ. Χαλδ. Ἀπ' ἀρρωστίας (μετὰ τὴν ἀσθένειαν) Τραπ. Ἀρρωστία 'ς τὸ κεφάλι σ' - 'ς σὴν καρδιά σ' - ἀπέσου σ'! (εἰς τὸ κεφάλι σου, τὴν καρδιά σου, μέσα σου! Ἀρὰ) Κε-ρασ. || Φρ. Κακειὰ ἀρρώστια (ἢ φθίσις καὶ ἀλλαχού ἢ σύ-φιλς) σύνθηθ. Βασιλικὴ ἀρρώστια (βαρεὶα νόσος) πολλαχ. Θεοῦ ἀρρώστια (παραφροσύνη) Θήρ. Ἰσκημη ναρρώστια

(σεληνιασμός) Ἀπύρανθ. Ἀρρώστια ἄδ-δημη (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. Ἀρρωστίαν ἔβαλα ἀπέσου σ'; (τί κακὸν σοῦ ἔκαμα;) Κερασ. Ἀρρωστίαν κ' ἔγεις! (δὲν ἔχεις τίποτε) Κερασ. Μοῦ ἔγινε ἀρρώστια ὁ δεῖνα (ὀχληρὸς) Λεξ. Δημητρ. Εἶναι κακειὰ ἀρρώστια (ὀχληρότατος) Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.) || Γνωμ. Ἡ ἀρρώστια δαίνει μὲ τὸ τσουβάλι καὶ βγαί-νει μὲ τὸ βελόνι Θήρ. || Ἄσμ.

Χουρὶς ἀστένεια κὶ ἀρρωστία ψυχὴ δὲν παραδίδου
Κομοτ.

Ἰοῦ ποῦ ἔχαις τὰ πιδιὰ κὶ ἄλλα πιδιὰ πονχτιάεις,
ἰοῦ πόχεις τὴν ἀρρωστία πάλι θὰ σοῦ πιράση
Μακεδ.

Μᾶρ*, λέει, κατ' ἐποίκα γὼ 'ς σὸν κόσμον ἁμαρτίαν
καὶ νὰ σύρω 'ς σὸ κρεββάτι μ' ἀτόσον ἀρρωστίαν;
(μᾶρ=μὴ ἄρα, μήπως) Σάντ. Συνών. ἀδιαθεσία, ἀν-ημπορία 1, ἀνημποριασμός, ἀρρωστᾶς 2, ἀρρώ-στημα, ἀστένεια, κακὰδεμα. β) Τὸ ἀηδὲς αἶσθημα τῆς γεύσεως τὸ ὅποιον αἰσθάνεται τις, ὅταν εἶναι ἀσθενὴς Κρήτ. (Σητ.): Ἀρρωστία ἔγροικῶ 'ς τὸ στόμα μου. 2) Ψυ-χικὴ νόσος σύνθηθ.: Ἐχει τὴν ἀρρώστια νὰ κἀνῃ τὸ μεγάλο-τὸν πλούσιο - νὰ μεγαλοπιάνεται κττ. 3) Ἰδιάζουσα ἐπι-θυμία πραγμάτων τινος πολλαχ.: Ἐμένα ἡ ἀρρώστια μου εἶναι τὰ χαρτιά - τὸ ξενύχι κττ.

ἀρρωστιάρικα ἐπίρρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστῆρικός.

Κατὰ τρόπον ἀσθενοῦς, ἀσθενικῶς: Βογγοῦσε ἀρρω-στιάρικα κὶ ἄρχισε νὰ παραμιλῇ Πελοπν. Πέρασα τὸ χρόνον ἀρρωστιάρικα Καλάβρυτ.

ἀρρωστιάρικός ἐπίθ. Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Πελοπν. (Ἀρ-καδ.) κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀρρωστιάρ'κος Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀρρωστῆρικό οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστῆ-ρ'ς.

Ὁ νοσηρὸς κράσεως, φιλάσθενος, ἀσθενικός, ἐπὶ προ-σώπων καὶ πραγμάτων ἐνθ' ἄν.: Ἀρρωστιάρικη ὄφι Λεξ. Δη-μητρ. || Ἄσμ.

Τί νὰ σοῦ πῶ, βρέ, Λιάκουρα, τί νὰ σοῦ πῶ, βοννό μου!
τὴν κλεφτουριὰ τὴν χαίρουνται οἱ ψωριασμένοι κάμποι.
Βρὲ κάμπε ἀρρωστιάρικε, βρὲ κάμπε μαραζιάρη,
μὲ τὴ δική μου τὴ στολὴ νὰ στολιστῇς γυρεύεις;
Τζουμέρκ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστᾶρις.

ἀρρωστιάρης ἐπίθ. σύνθηθ. ἀρρωστῆρ'ς Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀρρωστιάρ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀρρωστιάρης Κρήτ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρρώστια καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

1) Ἀρρωστᾶρις, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀνθρωπος ἀρρω-στιάρης. Γυναῖκα ἀρρωστιάρη. Παιδί ἀρρωστιάρικο. Δέντρο ἀρρωστιάρικο (καχεκτικόν, οὐχὶ σφριγηλόν). Ἀρρωστιάρικο σταφύλι. || Γνωμ. Ἀρρωστιάρης, μισοπεθαμένος (ὁ συχνάκις νοσῶν διατελεῖ ἐν βεβαίῳ κινδύνῳ θανάτου, εἶναι δὲ ἀφό-ρητος ἢ ζωὴ του, διότι δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ τὰ ἀγα-θὰ τῆς) Ἰόνιοι Νῆσ. 2) Ἀμυδρός, ἐπὶ φωτὸς πολλαχ.: Ἀρρωστιάρικο φῶς. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστὸς 2.

ἀρρωστικὸ τό, ἀρρωστικὸν Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρρωστικὸ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰφ.) ἀρρωστ'κό Ἡπ. ἀρρωστικὸ Εὐβ. Θράκ. Μακεδ. ἀρρω-στ'κό βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικό, δι' ἣν ιδ. -ικός.

1) Φάρμακον διδόμενον εἰς ἀσθενῆ Θράκ. (Σκοπ.) Μα-κεδ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Κερασ.) 2) Ἐδεσμα, γλύκυσμα, ὀπωρικὸν καὶ ἐν γένει πᾶν ἄλλο ἐδώδιμον. συνή-θως σπάνιον, ζητούμενον ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς ἢ προσφε-

όμενον εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ἀναρρώσεως πολ-
αχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):
Νὰ δὲ γάνονμ' κᾶν ἄρρωστικό τὸν ἄρρωστο (κᾶν=κανένα)
Θράκ. (Σκοπ.) Δὼ με ἕνα μῆλο νὰ τό 'χω γιὰ ἄρρωστικό
Ηπ. Τίπο ἄρρωστικά θέλεις; (τίπο=τίποτε) *Οφ. Τιδὲν
ἄρρωστικὸν 'κ' εὐρήκω νὰ δίγω 'ς σὸ παιδί μ' (δὲν εὐρί-
σκω τίποτε ἄρ. νὰ δώσω εἰς τὸ παιδί μου) Τραπ. Χαλδ.
Φρ. Ἀρρωστικό σὲ ζητῶ (σὲ ζητῶ ὡς ἐὰν ἐξήτουν ἄρρω-
στικό. Εἰρων. πρὸς ἐκεῖνον πρὸς τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα
αἰδίδιαν) Κρήτ. || Παροιμ.

*Ὅποταν ποῖς με κί ἄρρωστῶ, τ' ἄρρωστικά σ' 'κὶ θέλω
ἔταν με κάμνης ν' ἄρρωστήσω, δὲν θέλω τὰ ἄρρωστικά
σου. Δυσσαρεστεῖται τις ἀκούων λόγους παραμυθητικούς
παρὰ τοῦ αἰτίου τῆς συμφορᾶς του) Κερασ. || *Ἀσμ.

*Εχου-ν-ἄντρα κ' εἶν' ἄρρουστους τῶρα δώδικα χρόνια
κὶ μοῦ γυρεῦ' ἄρρουστικά 'ς τὸν κόσμον δὲν τὰ βρῖσκον,
γυρεῦ' ἀπὸ λαγὸ τυρὶ κὶ ἀπ' ἀργιγίδι γάλα
Εὐβ.

Ξένος 'ς τὰ ξένα ἐρρώστισεν χρόνον καὶ πέντε 'μέρας
κὶ ἄρρωστικά ψαλάφισεν ντὸ 'κ' εἶν', ντὸ 'κ' εἰρικοῦνται,
ἀγροῦλαφίτσας 'ξυγαλαν, ἀγροῦπροβάτον γάλαν
Κερασ.

*Ἡ τρυγὸνα μ' ἐρρώστισεν μετ' ἔμορφα τὰ κάλλᾶ,
ἄρρωστικά θὰ φέρ' ἄτεν καὶ Γιάφας πορτοκάλλᾶ
(τρυγὸνα=φίλη, ἐρωμένη) Κρώμν. Συνών. ξαρρω-
στικό, ξορῆξι. 3) Ἡ εἰς τὸν νοσηλεύοντα ἱατρὸν δι-
δομένη ἀμοιβή, τὰ ἱατρα Πόντ. (Κερασ.)

*ἄρρωστικόπουλλο τό, ἄρρωστικόπον Πόντ. (Σάντ.
Σταυρ.)

*Υποκορ. τοῦ οὐς. ἄρρωστικό διὰ τῆς καταλ. -πουλλο.
Ἐλάχιστόν τι ἔδεσμα ἢ γλύκυσμα ἢ ὀπωρικὸν ζητού-
μενον ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς ἢ προσφερόμενον εἰς αὐτὸν κατὰ
τὸν χρόνον τῆς ἀναρρώσεως ἔνθ' ἄν.: *Ἀσμ.

*Λοὶ ἐμέν, μάννα, *λοὶ ἐμέν, πόνεσεν τὸ καρδόπο μ',
τέρεν καὶ φέρεν γιαιτρικὸν ἕναν ἄρρωστικόπον
Σταυρ.

ἄρρωστίλα ἢ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.
Ἡ ἰδιάζουσα τοῦ ἀσθενοῦς κατάστασις: Φρ. Μυρίζει
ἄρρωστίλα (φαίνεται πῶς εἶναι ἄρρωστος) Λεξ. Δημητρ. Μν-
ρίζει ἄρρωστίλας Λακων. Μάν. Συνών. ἄρρωστονλέα.

ἄρρωστόκαιρος ὁ, πολλαχ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τοῦ οὐς. καιρός.
Ἀτμοσφαιρική κατάστασις νοσηρά: Δὲ μπορῶ νὰ βγῶ
ἔξω μ' αὐτὸν τὸν ἄρρωστόκαιρο. Αὐτὸς ὁ ἄρρωστόκαιρος μ' ἔρ-
ριξε 'ς τὸ κρεβάτι.

ἄρρωστοκεφαλιά ἢ, Κρήτ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τοῦ οὐς. κεφάλι.
Ὁ πόνος τῆς κεφαλῆς: Πάει νὰ πετάξῃ ὁ νοῦς μου ἀπὸ
τὴν ἄρρωστοκεφαλιά ποῦ με κρατεῖ! Συνών. πονοκεφα-
λιά, πονοκέφαλος.

ἄρρωστολόγος ὁ, Λευκ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τοῦ -λόγος, περὶ οὗ
ὡς παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910)
247 κέξ.

Τὸ ἔντομον ἄρρωσταρίδα, ὁ ἰδ.
ἄρρωστόμυγα ἢ, Πελοπν. (Κόκκιν. Μεσσ. Παππούλ.)
Ἐκ τῶν οὐς. ἄρρώστια καὶ μυῖγα.
Τὸ ἔντομον ἄρρωσταρίδα, ὁ ἰδ.

ἄρρωστος ἐπιθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄρρουστους βόρ.
ιδιῶμ. ἄρρουστους Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἄρρουστο
Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄρρουστου Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄρρ'στο
Καλαβρ. ἄρρουστε Τσακων. ἄωστος Θράκ. (Ταῖφ.)
ἄουστους Σαμοθρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἄρρωστος. Περὶ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ρ
ἐν τῷ ἄωστος ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ιδιῶμ. 32.

1) Ὁ μὴ ὦν ὑγιής, ἀσθενής, καχεκτικός ἔνθ' ἄν.:
Εἶμαι ἄρρωστος καὶ δὲν μπορῶ νὰ δουλεύω. Ἦτανε βαρεὰ
ἄρρωστη 'ς τὸ κρεβάτι. Τὸ παιδί εἶν' ἄρρωστο καὶ δὲν τρώ-
γει τίποτε. Ὁ ἄρρωστος ἐβάρυνε - καλυτέρευε - πάει καλύτερα
- πάει χειρότερα κοιν. Ἐπесе βαρὲ ἄωστος (βαρὲ = βαρεὰ)
Ταῖφ. || Παροιμ.

Παρηγοριὰ 'ς τὸν ἄρρωστο ὥσπον νὰ βγῇ ἢ ψυχὴ του
(ἐπὶ τοῦ παραμυθουμένου μέν, οὐδεμίαν δὲ ἔχοντος ἐλπίδα)
Πελοπν. κ.ά. Γνωμ. Ὁ,τι θέλει ὁ ἄρρωστος θέλει καὶ ὁ γιερὸς
(ὁ περιποιούμενος ἀσθενῇ δὲν πρέπει ν' ἀποστερῇ πάσης
φροντίδος καὶ τοὺς ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ὑγιεῖς) Πελοπν. Ἀρ-
ρώστον μοῦτρα φαίνονται καὶ νηστικοῦ μαγοῦλλες (ἐπὶ τοῦ
πλήρη μὲν ἔχοντος τὸν στόμαχον, ἀλλ' ἄρνουμένου ὅτι
ἔφαγεν διὰ νὰ λάβῃ καὶ ἄλλην τροφήν) Κεφαλλ. || Ποίημ.

Φωτὶα τρώει τὸ σίδερο καὶ σάρακας τὸ ξύλο
κ' ἐσὺ μοῦ τρώς τὰ νεῖα μου σὰν ἄρρωστος τὸ μῆλο
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,242. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ ἀγροῦ Μακεδ.
(Χαλκιδ.): Ἀρρουστὸν χουράφ' (ἀγρὸς ὀργωθείς ἐν καιρῷ
βροχῶν, καταπατηθεὶς δὲ ὑπὸ ζῶων καὶ οὕτω καταστάς
ἀκατάλληλος πρὸς σποράν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρρωστά-
ρις. 2) Ἀμυδρός, ἐπὶ φωτὸς ΚΠαρορ. Κόκκιν. τραγ. 157:
Τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀνάψει, τὰ μάτια του λάμπανε μ' ἕνα ἄρ-
ρωστο φῶς. Συνών. ἄρρωστιάρης 2, τσιμπλιάρης.

ἄρρωστότοπος ὁ, πολλαχ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τοῦ οὐς. τόπος. Ἡ λ.
καὶ παρὰ Σομ.
Τόπος νοσηρός.

ἄρρωστουλέα ἢ, Κρήτ. (Χαν.) ἄρρωστουλέα Κρήτ.
Πελον. (Μάν.) ἄρρωστουλέ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ουλέα, δι' ἣν ἰδ. -ουλέα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
2,245 κέξ.

Ἡ ἰδιάζουσα ὁσμὴ τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται τις πλησιά-
ζων ἄρρωστον, ἰδίᾳ ἢ δυσοσμία τῆς ἀναπνοῆς: Ὁ δεῖνα
μυρίζει ἄρρωστουλέα Μάν. Αὐτὸς βγάζει μὲν ἄρρωστουλέ
Κρήτ. Συνών. ἄρρωστίλα.

ἄρρωστουλέαζω Κρήτ.
Ἐκ τοῦ οὐς. ἄρρωστουλέα.
Ἐχω διάθεσιν πρὸς ἀσθένειαν, γίνομαι κακοδιάθετος,
ἄρρωστῶ.

ἄρρωστουλέαρις ἐπιθ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πε-
ρίδ. Μπριγκ. Οὐδ. ῥωστουλέατικο Σαλαμ. ῥουστουλέα-
ρικο Σαλαμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄρρωστουλέα καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.
Φιλιάσθενος, καχεκτικός ἔνθ' ἄν.: Πῆγε καὶ πῆρε μὲ
ἄρρωστουλέα καὶ τοῦ 'κανε κᾶτι παιδιὰ χτικιάρικα Μάν.
Παιδιὰ ἄρρωστουλέαρικα αὐτόθ. Τὸ οὐδ. ἐπὶ καρποῦ, οἶον
ἀπιδίου, μήλου κττ. μὴ ἔχοντος εὐρωστίαν. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἄρρωστάρης.

ἄρρωστούλλης ἐπιθ. Πελοπν.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ούλλης.
Ὀλίγον τι ἀσθενής: Ἀρρωστούλλα 'ναι ἡ δεῖνα.

